

Mal explicat

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Lola Anglada és autora del llibre *El Parenostre explicat als infants*. El llibre es diu *El Parenostre interpretat per a infants*.

Alteració

Alexandre Dumas visita el seu admirat Garibaldi al Palau del Senat de Palerm i la trobada entre els dos grans, diu Umberto Eco a *El cementiri de Praga*, resulta molt teatral, fins al punt que Dumas exclama: "Com el municipi de París el 1830!". Però ho fa, sorprenentment, "alterat", afirma la traducció editada per Random House Mondadori i signada per Carme Arenas, Alterat? No, ho fa extasiat (estasiato).

El misteri Rebés/Revés

Al llibre *Quaranta anys d'advocat. Història del meu temps. 1894-1936*, Amadeu Hurtado parlava d'un amic de la Seu d'Urgell que en un lloc apareix escrit Revés i en l'altre, Rebés. Per això, a l'índex de la reedició feta per Edicions 62 apareix així: "Rebés/Revés, 114, 754." Però un cop fet l'índex, l'editorial va decidir d'unificar el nom en Revés, sense esmenar l'índex, i si ara busqueu en Rebés no el trobareu ni a la pàgina 114 ni a la 754.

Un àpat frugal pot embafar

El DIEC2 manté que una persona frugal és la que s'accontenta d'aliments simples, moderat en el menjar, però un àpat frugal pot ser abundant, atès que només "consisteix en aliments simples", no cal que sigui moderat. Pots menjar vint plats i si tots són fets amb aliments simples, faràs un àpat frugal. L'*Enciclopèdia* sí que sap que cal que l'àpat sigui poc abundant per a poder ser qualificat de frugal. El diccionari Alcover-Moll va veure, a més, que això dels aliments simples hi és sobrer, per poc clar, i va definir *frugal*, sigui aplicat a una persona o a un àpat, com a "moderat en el menjar", i aquí s'ha acabat el bròquil.

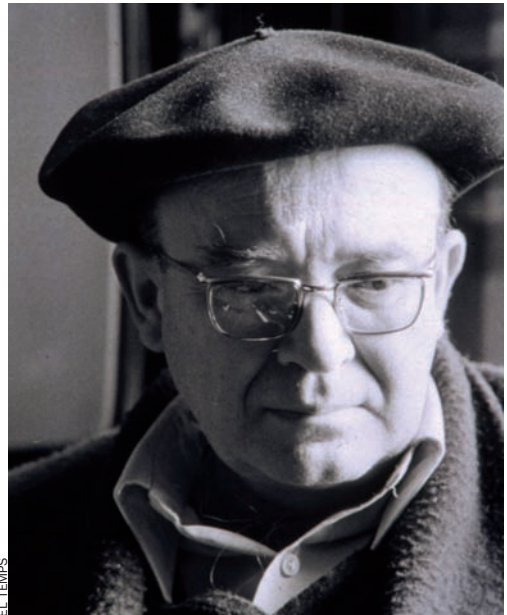
La revista 'Reduccions' dedica un monogràfic al "poeta universal" Vicent Andrés Estellés

Lluís Roda, filòleg, poeta i crític literari, ha impulsat i coordinat el número monogràfic que la revista de poesia *Reduccions* ha dedicat a Vicent Andrés Estellés, a qui considera, diu en el seu extens article, un poeta de talla universal, una bomba poètica que esclata en totes direccions. Els articles del monogràfic, diu Roda a la nota de presentació, són el resultat d'un treball i d'un esforç perdurats, no són fruit de la improvisació urgent. Tots neixen de l'admiració profunda pel poeta, però sense deixar-s'hi arrossegar: l'admiració per Estellés és una conclusió, una prerrogativa.

Roda ha convocat poetes i professors, especialistes coneguts i especialistes inesperats, de generacions diferents i de diversos interessos i estètiques. Els noms són Lluís Calvo, Jordi Valls, Francesc Parcerisas, Pere Ballart, Enric Bou, Jaume Pérez Montaner, Andreu Galan, Antoni Ferrer, Vicent Salvador, Amador Calvo i Ramon, Ferran Ferrando Melià, Dominic Keown, Jordi Oviedo i Seguer, Daniel P. Grau, Ernest Farrés Junyent i Eduard Carmona. Roda, a més de publicar-hi un aproximació global a la seva obra, "Vicent Andrés Estellés: un poeta universal", i de coordinar el monogràfic, s'ha encarregat d'elaborar el corpus poètic de l'escriptor, amb el qual es tanca el dossier.

Calvo i Valls s'enfronten amb la complexitat de l'obra del poeta, un autor que aglutinà molts poetes en un de sol, com l'avantguardista, el tradicional, el polític, el popular, el culte, l'intimista, l'aspre i l'efusiu. Parcerisas reflexiona sobre la capacitat paradoxal estellesiana de dir-ho tot, d'oferir una descripció de tots els elements del món. Ballart parla de la narrativitat del poeta que es mou entre l'èpica i la lírica. Bou en destaca l'atenció a la realitat quotidiana. Pérez Montaner analitza la barreja de llenguatge planer i quotidià amb els recursos habituals de la poesia universal. Galan crida l'atenció sobre *Primera soledad*. Ferrer escateix la consistència i la densitat teològiques del subtrat religiós que impregna bona part de la lírica del poeta. Salvador perfila la seva cultura de la mort. Calvo i Ramon analitza el joc entre ficció i autobiografia. Ferrando Melià parla dels clàssics a *Horacianes*. Keown, de les fonts clàssiques. Oviedo analitza la presència de noms propis als documents dels anys 50 i 60 de l'arxiu Vicent Andrés Estellés. Grau estudia la traducció que li va dedicar Rosenthal. Farrés Junyent parla dels poetes que han rebut l'empremta d'Estellés. I Carmona, amb l'article "Vicent Andrés Estellés, el pare que cal matar", demana que els poetes no l'imitin, que siguin capaços de crear a partir del punt on va arribar.

Lluís Roda ha impulsat el monogràfic amb el convenciment, compartit per tots els col·laboradors, que Estellés no figura al lloc que mereix encara, que és un autor encara a descobrir per molts, i, sobretot, que ultrapassa l'àmbit d'interès estricta de les lletres catalanes. Però creu que el reconeixement del valor de la seva producció poètica no farà sinó créixer, i a això han volgut contribuir amb el monogràfic.

Vicent Andrés Estellés rep l'homenatge de la prestigiosa revista de poesia *Reduccions*.

Lluís Bonada